

S.I.P. Hunedoara

„Dascălului hunedorean, cu dragoste”

05.06.2020

De 5 iunie, de Ziua Învățătorului, obișnuim să evocăm parcursul profesional al colegilor noștri dragi care se află la final de carieră. Evenimentul „Dascălului hunedorean, cu dragoste”, în care am fi avut ocazia să ne exprimăm recunoștința față de cele 50 de cadre didactice care au ales să intre onorabil în noua etapă a vieții lor, îl marcăm, în contextul actual, în mediul online.

Gândurile noastre alese și gratitudinea multor generații de elevi le cuprindem într-un buchet simbolic, rugându-l pe Bunul Dumnezeu să-i țină mulți ani, în sănătate și putere, spre bucuria familiilor și a comunității noastre hunedorene.

Primiți cu drag cadoul nostru de suflet, eseul distinsei doamne profesoare Silvia Beldiman, rostit la prima ediție a evenimentului:

„Deși pentru timpul universal, viața noastră e o clipă, se spune că este timp pentru toate: pentru învățat și muncit, pentru iubire și suferință, pentru bucurie și vise, pentru naștere și moarte. Și pentru zbatere. Mai ales pentru zbatere. Continuă și ziditoare. Pentru că ea te construiește ca om, ca personalitate, ca ființă socială, ca seamăn al semenilor tăi cu care te-ai intersectat pe cărările vieții, ca dascăl, deci, ca ziditor.

Când vine clipa să te întrebi ce-ai lăsat în urma ta, flash-uri de viață îți copleșesc ființa și imagini înrămate în nostalgia trecerii îți lovesc retina, se estompează momente grele și dureri și rămâne ceea ce ai dăruit, pentru că ai vrut sau a trebuit: de la caietele ticsite de planuri de lecție din anii de debut, la rândurile interminabile de porumb de pe hotarele patriei, care te-au făcut să nu mai mănânci mămligă tot restul vieții, ședințe lungi și adesea plicticoase în care aceleași și aceleași lucruri se repetau an de an, obsedant și năucitor, până la timpul mai nou al marilor speranțe și, uneori, al marilor dezamăgiri.

Și peste toate, ca o limfă a timpului, imaginea școlii tale în care ai lăsat ani din viață între două țipete stridente ale soneriei ce anunța pauza în care nu aveai timp decât să vorbești tot despre elevii tăi.

Răzbate din urmă privirea senină, ca un petic de cer, a elevilor care ți-au bucurat viața și ți-au menținut tinerețea spiritului. Și-atunci tresari și te întrebi: oare, le-am spus tot ce trebuia și le-am zâmbit destul, le-am predat lecțiile esențiale de viață, așa încât anii lor de școală să fi avut sens?

Dar, înainte de a-ți răspunde, răzbate ca un ecou ciudat și dureros, vocea propriului tău copil pe care, atunci, aproape că nu-l auzai de după maldărul de lucrări de control pe care, neapărat, trebuia să le corectezi până a doua zi: „Mamă, și eu sunt copil, ca și elevii tăi! ”

Atunci, scuturi capul cu îndârjire, vrând să rupi șirul gândurilor, dar tot nu poți fugi de întrebarea ce-ți lovește tâmpla, nemilos: „Dar, EU, eu unde am fost în toți acești ani? ” Și, nu găsești decât un singur răspuns: EU AM FOST IUBIRE!

Cu iubire vă îmbrățișez pe toți, pentru bucuria și onoarea de a vă fi avut colegi pe drumul lung și deloc ușor al dascăliei. Pentru că acum, împreună cu toți cei din generația mea, închid pentru ultima oară catalogul și cobor, într-un mers lent și imaginar treptele de marmură ale școlii mele.

Și nu mai știi ce e cu visul acesta de o clipă, ce se numește viață, pentru că, între ATUNCI și ACUM nu pare a fi decât o zbatere de pleoape.

Rămas bun, celor ce veți continua să dați culoare tinereții și viselor copiilor acestei țări, așa cum macii roșii ai câmpurilor, prin trecerea lor efemeră, dau, an de an, splendoarea holdelor de grâu! "

LA MULȚI ANI, TUTUROR DASCĂLILOR HUNEDORENI!

din partea reprezentărilor

Inspectoratului Școlar Județean Hunedoara și ai

Sindicatului Învățământ Preuniversitar Județul Hunedoara